

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/235/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218447
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812218447.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a JUDr. Ivice Čelkovej v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO 36 864 421, proti žalovanému Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 27. februára 2014, č. k. 8C/146/2012-107, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa ako nedôvodnú zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplata n á h r a d y m a j e t k o v e j š k o d y a n á h r a d y n e m a j e t k o v e j u j m y z t i t u l u n e s p r á v n e h o ú r a d n é h o p o s t u p u O k r e s n é h o s ú d u P r i e v i d z a . Z á r o v e ň ž a l o v a n é m u n e p r i z n a l n á h r a d u t r o v k o n a n i a . V o d ô v o d n e n í r o z h o d n u t i a s ú d p r v é h o s t u p ň a u v i e d o l , ž e ž a l o b c a s a n á v r h o m z o d ň a 27.09.2012 domáhal proti žalovanému zaplata n i s u m y 687,90 Eur z t i t u l u m a j e t k o v e j u j m y a s u m y 137,58 Eur z t i t u l u n e m a j e t k o v e j u j m y . S v o j e r o z h o d n u t i e p o p r á v n e j s t r á n k e o d ô v o d n i l p o u k a z o m n a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1 a 2, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o z o d p o v e d n o s t i z a š k o d u s p ô s o b e n ú p r i v ý k o n e v e r e j n e j m o c i a o z m e n e n i e k t o r ý c h z á k o n o v . Ď a l e j s ú d p r v é h o s t u p ň a u v i e d o l , ž e p o p r i j a t í n á v r h u n a v y k o n a n i e e x e k ú c i e s ú d n y e x e k ú t o r p r i d e l i l r e g i s t r á c i o u e x e k ú c n e j v e c i č i s l o

EX 107486/2010. Následne návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom predložil Okresnému súdu Prievidza a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Majetkovú škodu žalobca vyčíslil v celkovej výške 687,90 eur, ktorá predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá mu už viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní, vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu, založeného zmluvou o úvere. Primeranú náhradu nemajetkovej ujmy určil vo výške 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom, t. j. uplatnil si nárok vo výške 137,58 Eur. V zmysle zákonného postupu písomne žiadal odporcu o predbežné prerokovanie nároku o náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.. Odporca do podania návrhu na začatie konania na jeho žiadosť pozitívne nereagoval. Súd prvého stupňa konštatoval, že o návrhu žalobcu zo dňa 27.09.2012, kedy si uplatnil námietku zaujatosti sudcov Okresného súdu Prievidza, bolo rozhodnuté Krajským súdom v Trenčíne uznesením č. k. 6NcC/431/2012-17 zo dňa 02.11.2012 tak, že sudkyňa JUDr. Valéria Píšová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vo veci vedenej pod

č. k. 8C 146/2012. Z dôvodu prerušenia výkonu funkcie sudcu zákonnej sudkyne, bola vec pridelená na rozhodovanie náhodným výberom sudkyňi JUDr. Danke Laukovej. Krajský súd Trenčín uznesením č. k. 6NcC/26/2013-22 zo dňa 28.01.2013 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Danko Lauková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vo veci samej vedenej pod

č. k. 8C 146/2012. V ďalšom poukázal na to, že o návrhu žalobcu (zo dňa 24.10.2013) na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky

o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, a ktorej dôsledkom malo byť zrušenie rozhodnutia Krajského súdu Trenčín vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednaním veci, bolo rozhodnuté uznesením č. k. 8C 146/2012-62 zo dňa 25.10.2013, kedy súd prvého stupňa návrh na prerušenie konania zo dňa 24.10.2013 zamietol. Krajský súd Trenčín uznesením č. k. 6Co/872/2013-98 zo dňa 29.01.2014 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Žalobca a jeho právny zástupca sa na súdom prvého stupňa určený termín pojednávania nedostavili. Doručenie mali riadne a včas vykázané. Neprítomnosť neospravedlnili. Súd prvého stupňa mal k dispozícii dostatok dôkazov, aby vec prejednal a rozhodol v ich neprítomnosti. Z vykonaného dokazovania, zo spisu Okresného súdu Prievidza č. k.

9Er 1873/2010 (EX 7486/2010), mal súd prvého stupňa za preukázané, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 16.07.2010. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 18.01.2010. Okresný súd Prievidza uznesením č.k. 9Er 1873/2010-10 zo dňa 24.09.2010 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Proti uzneseniu podal odvolanie žalobca ako oprávnený, ktoré neskôr vzal späť. Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 4CoE 266/2011-38 zo dňa 09.05.2011 odvolacie konania zastavil. Následne Okresný súd Prievidza uznesením č.k. 9Er 1873/2010-40 zo dňa 24.06.2011 exekučné konanie zastavil. Z úradnej činnosti súdu bolo zistené, že v predmetnom exekučnom konaní oprávnený nepodal sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní. Dňa 24.02.2014 vo veci

č. 15C 235/2012, vedenej na súde prvého stupňa, žalobca predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity Bratislava vo veci stanovenia majetkovej škody. Hodnotením skutkového stavu veci dospel súd prvého stupňa k záveru, že návrh nie je podaný dôvodne, preto ho zamietol, V predmetnej exekučnej veci nedošlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.04.2009. Preto sa súd prvého stupňa uplatnenou námietkou zaujatosti zo strany žalovaného nezaoberal. Exekučné konanie sa začalo po 23.04.2009. Žalobca tvrdil, že súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol až dňa 15.11.2010 a že konanie sa začalo dňa 08.06.2010, pričom omeškanie trvalo viac ako 160 dní. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na súd prvého stupňa bola podaná dňa 16.07.2010 (nie 08.06.2010). Súd prvého stupňa o nej rozhodol dňa 24.09.2010 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Súd prvého stupňa ďalej poukázal na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu 16.7.2010, podľa ktorého preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. V zmysle uvedenej jednoznačnej právnej úpravy po 01.06.2011 neexistovala v exekučnom konaní žiadna zákonná lehota na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pokiaľ išlo o rozhodcovské rozsudky. Súd však zastáva názor, že i pred 01.06.2011 sa súdnou praxou rozhodcovské rozsudky považovali za exekučné titulu podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, zodpovedala tomu aj argumentácia odvolacích súdov a nakoniec

i dôvodové správy k horeuvedeným zákonom, ktoré novelizovali Exekučný poriadok. Ďalej súd prvého stupňa uviedol, že pokiaľ ide o nárok navrhovateľa uplatňovaný titulom majetkovej škody, tunajší súd vo všeobecnosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. k. 3Cdo 134/2003, ktorý sa zaoberal otázkou majetkovej ujmy, ktorá mala vzniknúť

v dôsledku nesprávneho úradného postupu v exekučnom konaní. Konštatoval, že bolo povinnosťou exekučného súdu, z úradnej moci bez povinnosti vykonávať dokazovanie

s účastníkmi konania, preskúmať exekučný titul - rozhodcovský rozsudok. V tejto súvislosti dal do pozornosti výklad pojmu nesprávneho úradného postupu, ktorý uviedol Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku 4Cdo 24/2004, uverejnený pod publikačným č. Rc 23/2011, podľa ktorého pojem nesprávny úradný postup nemá legálnu definíciu, v súlade s rozhodovacou praxou súdov ho možno vymedziť ako porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. porušenie

účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu alebo s ňou nesúvisí, nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Oprávnenie a zároveň povinnosť exekučného súdu skúmať exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu pred udelením poverenia vyplýva nielen z citovaných zákonných ustanovení, ale i z takmer jednotnej a dlhodobej súdnej praxe, podporovanej i rozsudkami Súdneho dvora Európskej únie, a to najmä vo veci Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira (C-40/08). Najvyšší súd pripustil možnosť exekučného súdu skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku

z hľadísk uvedených v § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a následne exekúciu zastaviť, aj v uznesení sp. zn. 5Cdo 291/2010 z 29.03.2011. I z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR - uznesení IV. ÚS 60/2011 zo dňa 03.03.2011, v ktorom Ústavný súd SR odmietol sťažnosť práve navrhovateľa v súvislosti s postupom tunajšieho súdu vo veci 16Er/2085/2009, v ktorom bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá, keď uviedol, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania

o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny. V závere odôvodnenia rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že tvrdenia navrhovateľa o nesprávnom úradnom postupe súdu sú neopodstatnené. Navrhovateľovi nemohla vzniknúť tvrdená materiálna škoda, resp. nemateriálna ujma. Pokiaľ exekučný súd dôsledne a precízne posudzoval, či rozhodcovský rozsudok nepriznáva plnenie, ktoré je plnením nemožným, nedovoleným alebo v rozpore s dobrými mravmi a vyvodil právny záver, že plnenie priznané rozhodcovským rozsudkom je práve takýmto plnením, bol tento jeho postup legitímny. Na základe uvedených skutočností súd prvého stupňa preto návrh ako neopodstatnený zamietol. O trovách súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. s tým, že žalobca v konaní nebol úspešný a žalovanému trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP a to, že v spojení s § 205 ods. 2 písm. a) OSP sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f) OSP, v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) OSP), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a) OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) OSP, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 OSP preto, že sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Žalobca uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovacu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP, proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov

a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu SR, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli

známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, keď žalobca žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Žalobca súdu prvého stupňa vytýkal, že úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla s titulu udržiavania a správy informačného systému a titulom uplatnených výdajov. V tejto časti považoval žalobca rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, za prejav svojvôle a arbitrárnosti. Súd prvého stupňa napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ je v tomto konaní jedinečný, svoje negatívne rozhodnutie odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi a vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje žalobca a žalovaný, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a základ. Nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom. Žalobca hodlal v konaní prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvého stupňa však dokazovanie skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Podľa žalobcu súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Napadnuté rozhodnutie považoval žalobca za vnútorne rozporné, nakoľko súd prvého stupňa nekonštatoval zistené porušenie práva a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k doručenému odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, včas v zákonnej lehote na podanie odvolania, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 42 ods. 3 OSP aj náležitosti podľa § 205 ods. 1 OSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal odvolací súd preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania. Dôvodmi odvolania vymedzenými žalobcom a ich rozsahom je odvolací súd viazaný podľa § 212 ods. 1 OSP.

Odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok je potrebné ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdiť.

Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi účastníkov konania, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v § 132 O.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, návrh zamietol a žalovanému, ako úspešnému účastníkovi konania náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie a bránenie práva podľa § 142 ods. 1 O.s.p. nepriznal z dôvodu, že tieto nešpecifikoval a v konaní mu žiadne nevznikli. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa podrobne a presvedčivo odôvodnil v súlade s požiadavkami § 157 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov, na ktoré v podrobnosti odkazuje.

Obligatórne (§ 212 ods. 3 O.s.p.) sa odvolací súd zaoberal, či v konaní pred súdom prvého stupňa nedošlo postupom súdu k procesným vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm.

a/ - g/ O.s.p. a tzv. iným vadám konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie dôvody posudzoval odvolací súd podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Namietané vady konania vymedzené v § 221 ods. 1 písm. f/ a g/ O.s.p. sú vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článku 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Preto odvolací súd posudzoval či postupom súdu prvého stupňa nebola účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2

písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a vo veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým bola účastníkovi znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. K pojmovým znakom tohto odňatia patrí odňatie možnosti konať pred súdom, ku ktorému došlo v dôsledku postupu súdu a možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Tieto pojmové znaky musia byť splnené súčasne. V súvislosti s týmto odvolacím dôvodom odvolací súd preskúmal splnenie podmienok na postup súdu prvého stupňa v konaní podľa § 114 ods. 1, 2, § 120 ods. 4, § 101 ods. 2 a § 123 O.s.p.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak prvostupňový súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil, a aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku žalobcu. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premis prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Žalobca, napriek úvodnému všeobecnému uvedeniu odvolacích dôvodov vo svojom odvolaní neuviedol (nepochybné z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní na súdy), aké konkrétne nedostatky meritórnemu posúdeniu prejednávaného prípadu, teda vecnému dôvodu zamietnutia návrhu, vytýka. Uvádza len všeobecné konštatovania (napr. "súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané"), ktoré uvádzal aj v návrhu. Okrem toho uvedené odvolacie tvrdenie nevyplýva z predmetného rozhodnutia a nezodpovedá ani skutkovým zisteniam ani právnomu hodnoteniu uvedenému v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola žalobcovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací súd vzal na zreteľ, že v odvolaní vznesená námietka zaujatosti sa týkala všetkých sudcov súdu prvého stupňa. Napriek tomu ale skúmal existenciu dôvodov vylučujúcich sudcu z prejednávania a rozhodovania veci iba vo vzťahu k sudcovi - JUDr. Danke Laukovej, ktorý podľa rozvrhu práce tohto okresného súdu má predmetnú vec prejednať a rozhodnúť (ďalej len "namietaný sudca"), nakoľko rozhodovacia činnosť ostatných sudcov tohto okresného súdu nie je v tejto veci daná. Námietka odvolateľa o tom, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vydal vylúčený sudca, preto predstavuje odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p., ktorý treba odlišovať od námietky zaujatosti sudcu. Jej dôvodnosť posudzuje odvolací súd vždy bez toho, aby bol pritom viazaný tým, či prípadne otázku zaujatosti sudcu posúdil ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia nadriadený súd (§ 16 O.s.p.).

Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa, vec bola pôvodne pridelená sudkyňi JUDr. Valérii Píšovej. Z dôvodu prerušenia výkonu funkcie tohto zákonného sudcu, bola vec pridelená na rozhodovanie náhodným výberom sudkyňi JUDr. Danke Laukovej. Krajský súd Trenčín uznesením č. k. 6NcC/26/2013-22 zo dňa 28.01.2013 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Danka Lauková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vo veci samej vedenej pod č. k. 8C 146/2012. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia žalobcu svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. . Odvolací súd skúmajúc dôvodnosť uplatneného odvolacieho dôvodu zo strany žalobcu dospel k záveru, že na strane zákonného sudcu nie je existencia žiadnej okolnosti, ktorá by ho v zmysle § 14 a nasl. O.s.p. vylučovala z prejednávania a rozhodovania vo veci vzhľadom na pomer k veci a účastníkom konania. V konaní nezistil z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p. žiadne skutočnosti predstavujúce dôvod na vylúčenie tohto sudcu a takýto vzťah nie je možné odvodiť

ani z údajov žalobcu. Dôvodom na pochybnosti o jeho nezaujatosti, nemôžu byť ani úvahy žalobcu založené na skutočnosti, že súd prvého stupňa svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) zapríčinil vznik škody na strane žalobcu, lebo táto skutočnosť sama o sebe nevypovedá nič o vzťahu namietaného sudcu k účastníkom a k prejednávanej veci a nemožno z nej odvodiť, že by bola spôsobilá ovplyvniť jeho nestranné rozhodnutie. Z týchto dôvodov odvolací súd vyhodnotil uplatnenú odvoláciu námietku žalobcu ako nedôvodnú.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa tiež namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť návrhu, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie.

Preskúmaním obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v konaní dôsledne postupoval podľa jednotlivých ustanovení O.s.p., preto tvrdenia žalobcu o tom, že nemal objektívnu možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom, ktoré uviedol a navrhol žalovaný v písomnom vyjadrení, nie sú pravdivé.

Poučenie podľa § 120 ods. 4 O.s.p. bolo spolu s ďalšími procesnými poučeniami právneho zástupcovi žalobcu doručené na samostatnej listine dňa 26.09.2013 a aj dňa 17.02.2014, čo vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa. Vo veci bol nariadený prvý termín pojednávania na 25.10.2013, ktoré bolo odročené z dôvodu potreby rozhodnutia o návrhu žalobcu na prerušenie konania. Tento návrh na prerušenie konania súd prvého stupňa zamietol uznesením č. k. 8C 146/2012-62 zo dňa 25.10.2013 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k 6Co/872/2013-98 zo dňa 29.01.2014. Vyjadrenie žalovaného k návrhu na začatie konania bolo žalobcovi doručené dňa 17.02.2014 spolu s predvolaním na nový termín pojednávania nariadený na 27.02.2014.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti žalobcu a žalovaného a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ustanovenia § 101 ods. 2 OSP, hoci tak urobiť nemohol. Druhý termín pojednávania súd prvého stupňa nariadil na deň 27.02.2014. Dňa 17.02.2014, si právny zástupca žalobcu prevzal predvolanie na pojednávanie. Z obsahu spisu vyplýva, že riadne predvolaní účastníci konania sa na termín pojednávania nedostavili, neospravedlnili, ani nepožiadali o jeho odročenie. Odvolací súd preskúmaním postupu súdu prvého stupňa, s prihliadnutím na všetky okolnosti veci, vyhodnotil postup tohto súdu ako správny, keď mal preukázané, že súd prvého stupňa mal pre prejednanie veci v neprítomnosti účastníkov konania a ich zástupcov splnené všetky podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. . Zo skutočností a postupov súdu prvého stupňa v konaní vyplýva, že právo žalobcu na kontradiktórnosť súdneho procesu nebolo porušené. Prejednaním veci v neprítomnosti účastníkov konania súd prvého stupňa neodňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom. Súdne konanie v predmetnej veci prebehlo pred súdom prvého stupňa s pojednávaním a účastníci konania mali reálnu možnosť predkladať skutočnosti a dôkazy najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým súd prvého stupňa končil dokazovanie. Za daného procesného stavu súd prvého stupňa umožnil sporovým stranám zúčastniť sa prejednaní veci vrátane možnosti označiť rozhodné skutočnosti a dôkazy, vyjadriť ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonal (§ 123 O.s.p.), vykonať zhrnutie návrhov a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (§ 118 ods. 4 O.s.p.).

Súd prvého stupňa správne vec prejednal v neprítomnosti účastníkov, pretože boli splnené podmienky § 101 ods. 2 O.s.p. a bola dodržaná lehota na prípravu pojednávania. Keďže žaloba a vyjadrenie k žalobe boli účastníkom riadne doručené v dostatočnom časovom predstihu pred pojednávaním a žiadneho z nariadených pojednávaní sa účastníci konania nezúčastnili napriek riadne doručeným predvolaniam, nemožno uzavrieť, že by v danej súvislosti žalobcovi bola súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného v konaní. Žalobca sa bez ospravedlniteľného dôvodu nezúčastnil nariadeného pojednávania, preto neobstojí jeho odvolacia námietka, že sa nemal možnosť vyjadriť k dôkazom, ktoré vykonal súd. Túto možnosť žalobca nevyužil napriek poučeniu podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p..

Právne vzťahy, od ktorých žalobca odvodzoval nároky uplatnené návrhom, sú upravené zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Vychádzajúc z jednotlivých ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z., predstavuje existencia nesprávneho úradného postupu pri výkone verejnej moci orgánom verejnej moci hypotézu právnej normy. Pokiaľ nesprávny úradný postup existuje, nastupuje dispozícia právnej normy predstavujúca zodpovednosť štátu ako zodpovednostného subjektu za škodu, ktorá je právnym následkom nesprávneho úradného postupu v podobe sankcie. Dôkazná povinnosť žalobcu spočívala v preukázaní nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza v konaní sp.zn. 9Er 1873/2010. Nesprávny úradný postup žalobca charakterizoval ako nevydanie a nedoručenie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Na preukázanie nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nevydaní rozhodnutia exekučným súdom v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov navrhoval ako dôkaz súdny spis exekučného súdu vedeného medzi oprávneným - žalobcom a povinným. Súd prvého stupňa po zistení, že ide o exekučného konanie vedené Okresným súdom Prievidza pod sp.zn. 9Er 1873/2010 si tento spis pripojil. Zo znenia ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehotu 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora stanovuje zákon na poverenie exekútora na vykonanie exekúcie. Ako vyplýva z obsahu pripojeného exekučného spisu v danej veci, poverenie súdnemu exekútorovi vydané nebolo, ale jeho žiadosť bola zamietnutá.

Odvolačný súd konštatuje, že v danej veci možno posudzovať nesprávny úradný postup exekučného súdu len z hľadiska plynulosti konania v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, pretože vyslovenie nesprávneho úradného postupu z dôvodu nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote neprichádza do úvahy. Podľa § 36 ods. 1 Exekučného zákona exekučné konanie začalo dňa 08.06.2010. V čase začatia exekučného konania bolo toto konanie upravené v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorý nestanovoval pre prípad, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie sa týka prípadu, ak súd nezistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní určuje Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (I ÚS 27/02, I ÚS 197/03, I ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že dobu od podania žiadosti o udelenie poverenia do rozhodnutia súdu o tejto žiadosti nemožno považovať za prieťahy v konaní, ktoré by mohli viesť k vzniku uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu, ani za rozhodnutie v lehote, ktorá by bola neprimeraná vo vzťahu k právu žalobcu na súdnu ochranu.

Preto odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom, by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu tak, ako to predpokladá ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z..

V nadväznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmov, tak, ako to predpokladá ustanovenie § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z., by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Pokiaľ vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 OSP. Hoci žalovanému ako úspešnému účastníkovi by patrila náhrada trov odvolacieho konania, odvolací súd zistil, že z obsahu spisu mu žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývajú a žalovaný si ich náhradu neuplatnil. Preto odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.